

..

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.55/2026/14.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2026. május 22. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt Terhelt1 I. rendű vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. november 28. napján kihirdetett 2.B.486/2024/42. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt2 II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 4 (négy) év börtönbüntetésre, a közügyektől eltiltást 4 (négy) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja azzal, hogy Terhelt2 II. r. vádlott lakóhelye Budapest 04. kerület (településszintű).

Terhelt1 I. rendű vádlottat kötelezi a másodfokú eljárásban felmerült 18.000 (tizennyolcezer) forint bünygyi költség viselésére. A másodfokú eljárás során felmerült további 16.800 (tizenhatezer-nyolcszáz) forint bünygyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. november 28. napján kihirdetett 2.B.486/2024/42. számú ítéletével Terhelt1 I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 339. § (1) bekezdésébe ütközö garázdaság vétségében, ezért – mint többszörös visszaesöt – 1 év 10 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte, és úgy rendelkezett, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követö napon bocsátható feltételes szabadságra. Terhelt2 II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütközö és a (8) bekezdés I.

fordulata szerint minősülő testi sértés büntetének kísérletében, ezért – mint visszaesőt – 5 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az összesített bűneljegyzék 1. tétele száma alatt bevételezett kamerafelvételt tartalmazó adathordozó lefoglalását megszüntette és az iratok közötti kezelését rendelte el. A törvényszék kötelezte az I. rendű vádlottat, hogy a bűnügyi költség címén 71.400 forintot, míg a II. rendű vádlottat, hogy 448.422 forintot fizessenek meg.

[2] A tárgyaláson az ügyész mindkét vádlott vonatkozásában tudomásul vette az ítéletet. Az I. és II. rendű vádlottak, valamint védőik egyaránt enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

[3] Az I. rendű vádlott védője a Fővárosi Ítéltáblánál előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben indítványozta, hogy az ítéltábla az első fokon eljáró törvényszék ítéletét változtassa meg. Kiemelte, hogy a fellebbezés kizárólag az ítélet enyhítése érdekében került előterjesztésre, a bűnösség kimondását nem vitatja. A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a cselekmény jogi minősítése is törvényes. Tévedett azonban amikor a büntetéskiszabási körülményeket, különösen az enyhítő körülményeket nem a súlyuknak megfelelően vette figyelembe, ezért a kiszabott 1 év 10 hónap szabadságvesztés a cselekmény tárgyi súlyához és a körülményeihez viszonyítva aránytalanul súlyos, mivel a maximális büntetési tétel erre a vétségre 2 év. Kiemelte, hogy a garázdaság sértettje nem sérült meg, míg védence életveszélyes sérüléseket szenvedett, ezért az I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés aránytalanul súlyos. Rámutatott arra, hogy a garázdaság sértettjének szemtelen magatartása miatt került sor a szóváltásra. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megállapította ugyan, de a büntetés mértékének, illetve a végrehajtási módjának meghatározásakor nem értékelte kellő nyomatékkal az enyhítő körülményeket, azt, hogy az I. rendű vádlott a cselekmény elkövetését az eljárás kezdetétől fogva beismerte és az eljáró hatóságokkal mindvégig együttműködött, hogy őszinte megbánást tanúsított, hogy magatehetetlen állapotában őt magát is kifosztották, és hogy maga is súlyos, életveszélyes sérülést szenvedett. Összességében arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, és az I. rendű vádlottal szemben kiszabott 1 év 10 hónap szabadságvesztés büntetést mérsékelje 10 hónapra, tekintettel az arányosság követelményére, a sértett tényleges sérülésének hiányára, valamint a konfliktus kialakulásában más személyek üggyöntő közrehatására.

[4] A II. rendű vádlott védője a Fővárosi Ítéltáblánál előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait és a perbeszédében hivatkozottakat, továbbá a fellebbezés irányát fenntartotta, azokat külön ismételten kérte figyelembe venni. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság hiányosan tárta fel a II. rendű vádlott javára értékelhető enyhítő körülményeket, így nem értékelte az I. rendű vádlott, mint sértett felróható közrehatását, külön kiemelve az általa tanúsított durva, erőszakos, kihívó és súlyosan sértő viselkedést, amely egyértelműen megvalósult. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az enyhítő körülmények túlsúlyára figyelemmel, az eset összes

körülményének mérlegelése mellett védencével szemben a középértéknél enyhébb szabadságvesztés büntetést szabjon ki.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.21/2026/6. számú átiratában az enyhítésre irányuló fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a törvényszék az elsőfokú eljárás során a perrendi szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezést eredményező abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértést nem vétett. Utalt arra, hogy a Be. 591. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet megalapozottsága nem vizsgálható, és az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére. Mindkét vádlott esetében törvényes a jogi minősítés, az elsőfokú bíróság a II. rendű vádlott esetében figyelemmel volt az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. számú büntető jogegységi határozatban foglaltakra. Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba azokat az objektív és szubjektív tényezőket, amelyekből arra vonható megalapozott következtetés, hogy a II. rendű vádlottnak előre kellett látnia az életveszély bekövetkezésének reális lehetőségét, azonban ez iránt közömbös maradt. A fellebbviteli főügyészség a jogi indokolás kiegészítését tartotta szükségesnek azzal, hogy a II. rendű vádlott jogos védelmi helyzetben cselekedett addig, amíg az I. rendű vádlott az ütései következtében a földre nem esett, viszont ezután már nem tarthatott a földön fekvő I. rendű vádlott további támadásától. Ettől kezdve a jogtalanság talaján állt, és további bántalmazó cselekményét megtorlásként fejtette ki. Utalt arra, hogy az I. rendű vádlott esetében a többszörös visszaesői és a II. rendű vádlott esetében a visszaesői elkövetői minőség megállapítása törvényes.

[6] A másodfokú ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében figyelembe vehető körülményeket feltárta, és csupán a súlyosító körülmények I. rendű vádlott esetében történő kiegészítését indítványozta azzal, hogy a vádlott a többszörös visszaesői minőségének megállapítására alapot adó elítélésen felül is több alkalommal volt büntetve. Az ügyészi álláspont szerint a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességre és a II. rendű vádlott cselekményének tárgyi súlyára figyelemmel a szabadságvesztések tartama eltúlzottan súlyosnak nem tekinthető. Törvényesnek értékelhető a szabadságvesztések végrehajtási fokozatára, valamint a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezéseket is. A fellebbviteli főügyészség indítványozta a II. rendű vádlott személyes adatai körében a lakóhelye címének pontosítását, az ítélet indokolásában történt elírások helyesbítését, majd arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét mindkét vádlott vonatkozásában a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – a pontosítások mellett – hagyja helyben.

[7] Az I. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében kifejtette, hogy védenca egy civódás miatt került olyan helyzetbe, hogy súlyosan megverték, és életveszélyes sérülést szenvedett. Utalt arra, hogy ennek kapcsán az I. rendű vádlott aránytalanul súlyos büntetést kapott, mert a büntetési tétel felső határa 2 év, és a kiszabott szabadságvesztés 1 év 10 hónap. Bár a védenca többszörös visszaeső, de szükségesnek látta a büntetés kiszabása során megfelelő súllyal értékelni az enyhítő és súlyosító körülményeket. Kiemelte, hogy az I. rendű vádlott beismerte a bűncselekmény elkövetését. A kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt. Utalt arra, hogy a cselekmény óta eltelt időben nem történt védenca részéről újabb hasonló jellegű bűncselekmény elkövetése, ezért az írásbeli

fellebbezés indokolásában írt indokokat figyelembe véve kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását.

[8] A II. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú eljárásban és a fellebbezés indokolásában is előadottakra figyelemmel kiemelte, hogy védecével szemben a szankció súlyosítása nem jöhet szóba. Utalt arra, hogy a II. rendű vádlottnak volt egy nagy rossz életszakasza, azt azonban próbálja rendbe hozni, próbál a társadalomba visszailleszkeszteni, tanul és rendezett a viselkedése. Arra tett indítványt, hogy az ítéltábla a védencc oldalán jelentkező kedvező személyi körülményeket vegye figyelembe a büntetés enyhítése irányába ható tényezőként.

[9] A II. rendű vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy megbánta a cselekményét, nem úgy kelt fel aznap, hogy bántani fog valakit, vagy hogy konfliktusa lesz, azonban az I. rendű vádlott megtámadta a kedvesét. Kérte az I. rendű vádlottat, hogy fejezze be a magatartását, de ő azzal nem hagyott fel, és amikor húzta a haját akkor megpróbálta védeni. Többször elmondta az I. rendű vádlottnak, hogy ha nem fejezi be, akkor probléma lesz. Amikor ránézett, akkor látta, hogy őt is meg fogja támadni. Kétszer megütötte, de nem azért, hogy kárt tegyen benne csak féltette a szerelmét és magát. Az, hogy nem tudott leállni a bántalmazással az a felindulás és az adrenalin miatt volt. A II. rendű vádlott úgy nyilatkozott, hogy hibásnak érzi magát, hogy nem állt le időben. Előadta, hogy 32 éves, és már kellően érett ahhoz, hogy még egy szép élet várjon rá a szabadulás után. Úgy nyilatkozott, hogy ha kára merült fel az I. rendű vádlottnak, akkor szívesen kárpótolja.

[10] Az I. és II. rendű vádlottak, valamint védőik által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen a Be. 590. § (3) bekezdése alapján korlátozottan bírálta felül, figyelemmel arra, hogy a fellebbezéseket kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be. A felülbírálat így a vádlottal szemben kiszabott büntetésre vonatkozó sérelmezett rendelkezést, a Be. 590. § (5) bekezdés c) pontja alapján a jogi minősítést, továbbá annak a kérdésnek a vizsgálatát érintette, hogy az elsőfokú bíróság követett-e el olyan eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné. A fellebbviteli bíróság a Be. 591. § (2) bekezdése alapján nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az általa megállapított tényállásra alapította.

[11] A Fővárosi Ítéltábla a korlátozott felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, és nem vétett olyan a Be. 607. § (1) bekezdésében, a Be. 608. § (1) bekezdésében vagy a Be. 609. § (1) bekezdésében írt eljárási szabálysértést, amely miatt az ítélet hatályon kívül helyezésének lenne helye.

[12] Az elsőfokú bíróság mindkét vádlott esetében terhelő tartalmú történeti tényállást állapított meg. A cselekmények tökéletesen dokumentálva voltak, hiszen a

vádlottak a cselekményeiket a térfigyelő kamera előtt követték el. Nem tévedett a törvényszék, amikor az I. rendű vádlott bűnösségét a Btk. 339. § (1) bekezdésében írt garázdaság vétségében megállapította. A garázdaság tényállási elemei megvalósultak, a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak az ítélet [27] és [28] bekezdésében írt jogi indokolásával. Az I. rendű vádlott olyan kihívóan erőszakos magatartást tanúsított, amely alkalmas volt arra, hogy másokban megbotránkozást keltsen. Nem tévedett a törvényszék akkor sem, amikor a II. rendű vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetnének kísérletében megállapította. Az elsőfokú bíróság ítélete [29] bekezdésétől a [33] bekezdéséig fejtette ki Terhelt2 vádlott cselekményével kapcsolatos jogi álláspontját, mellyel a másodfokú bíróság egyetértett. A minősítés megfelel a 3/2013. Büntető jogegységi határozat 1/4. pontjában kifejtetteknek. A másodfokú bíróság azonban szükségesnek látja az indokolás kiegészítését a fellebbviteli főügyészség által indítványozottakkal, nevezetesen azzal, hogy az I. rendű vádlott jogellenesen bántalmazta tanú3t, így a II. rendű vádlott jogszerűen kelt a védelmére. A II. rendű vádlott tehát jogos védelmi helyzetben cselekedett akkor, amikor az I. rendű vádlott által intézett jogtalan támadás elhárítása érdekében ököllel többször arcul ütötte az I. rendű vádlottat. A jogos védelmi helyzet azonban megszűnt akkor, amikor az I. rendű vádlott a földre esett, mivel ekkortól a II. rendű vádlott már nem tarthatott a földön fekvő I. rendű vádlott további támadásától. Ettől az időponttól kezdve a II. rendű vádlott már a jogtalanság talaján fejtette ki további magatartását. Az I. rendű vádlott többszöri fejberúgása és megtaposása már megtorlásként értelmezendő, tudatában fel kellett merülni, hogy ezzel akár életveszélyes sérülést is okozhat, a lehetséges eredmény tekintetében közömbös volt.

[13] Az enyhítésre irányuló fellebbezések közül a II. rendű vádlottnak és védőjének az indítványa tekinthető alaposnak.

[14] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az I. rendű vádlott tekintetében a többszörös visszaesői, míg a II. rendű vádlott esetében a visszaesői minőséget. Mindkét vádlott esetében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket. Nem tévedett, amikor Terhelt1 I. rendű vádlott esetében a rendelkező részben írt 1 év 10 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetést szabta ki. A garázdaság vétsége 2 évig terjedő szabadságvesztéssel büntethető, de a Btk. 89. § (1) bekezdése alapján a többszörös visszaesőkre vonatkozó speciális rendelkezés alapján a büntetési tétel felső határa a felével emelkedik, tehát három évig terjedő szabadságvesztés szabható ki. Nem hagyható figyelmen kívül a büntetés kiszabása körében az I. rendű vádlott esetében az, hogy ő volt a cselekménysor kezdeményezője azzal, hogy tanú3 kezét lefogta, karjainál fogva rángatta majd a hosszú hajánál fogva megragadta, és olyan erővel nyomta le, hogy nem tudott felegyenesedni. A tényállás rögzíti azt is, hogy a II. rendű vádlott többször felszólította őt, hogy engedje el tanú3t és megpróbálta – békés formában – kiszabadítani a fogásból. Rögzíthető tehát, hogy az I. rendű vádlott maga generálta azt a cselekménysort, amely végül az ő súlyos sérüléséhez is vezetett. A középértékű kissé meghaladó tartamú szabadságvesztés tehát az I. rendű vádlott esetében eltúlzottnak semmiképpen sem tekinthető. Törvényesen került sor a szabadságvesztéssel arányos tartamban közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására, és helyes a végrehajtási fokozat és a feltételes szabadság legkorábbi időpontjának megállapítása is.

[15] A másodfokú bíróság azonban a II. rendű vádlott esetében alaposnak találta az enyhítésre irányuló fellebbezést. Terhelt2 az I. rendű vádlott részéről az élettársát ért támadást látva megpróbálta békés eszközökkel rendezni a konfliktust, amelyre az I. rendű vádlott nem volt nyitott. Jogos védelmi helyzetben ütötte meg ököllel tanú3 támadóját, ténylegesen az azt követő bántalmazás, ami a büntetés kiszabása során értékelést kell, hogy nyerjen. 2-8 éves büntetési tétellel fenyegetett bűncselekményt valósított meg, melynél a középérték 5 év. Bár a vádlott visszaeső, azonban a teljes körű beismerésére, a bocsánatkérésére, a megbánó magatartására, arra is figyelemmel, hogy élettársa védelmében lépett fel, hogy a konfliktust eredetileg erőszakmentesen kívánta rendezni, vele szemben a középértéket el nem érő tartamú szabadságvesztés is megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és Terhelt2 II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 4 év börtönbüntetésre enyhítette. A II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozata törvényes, és helyes a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó ítéleti rendelkezés is. A másodfokú bíróság a szabadságvesztéssel arányos tartamban enyhítette a vádlottal szemben kiszabott közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát.

[16] Helytállóan utalt a fellebbviteli főügyészség arra, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott személyi körülményei körében az ítélet [5] bekezdésében a szabadságvesztés kezdő napja 2020. július 14. helyett 2020. június 14., míg a II. rendű vádlott személyi körülményei körében a [9] bekezdésben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság ügyszáma ügyszám5 szám helyett 21.Bf.5964/2019/6. szám. Ezeket az elírásokat a másodfokú bíróság helyesbítette.

[17] A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság helyes indokai alapján helybenhagyta Terhelt1 I. rendű vádlott és Terhelt2 II. rendű vádlott esetében is azzal, hogy a II. rendű vádlottnak csak településszintű lakóhelye van hivatalosan nyilvántartva, az Budapest IV. kerülete.

[18] A másodfokú bíróság az I. rendű vádlottat kötelezte a másodfokú eljárásban kirendelt védő díjaként felmerült 18.000 Ft bünyügyi költség viselésére a Be. 574. § (1) bekezdése és a Be. 613. § (1) bekezdése alapján. A II. rendű vádlott tekintetében kirendelt védő díjaként felmerült 16.800 Ft bünyügyi költséget az állam viseli a Be. 613. § (2) bekezdés a) pontja alapján, mivel a vádlottnak és védőjének az enyhítésre irányuló fellebbezése eredményes volt.

[19] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2026. május 22.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.

Dr. Szabó Éva s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2.B.486/2024/42. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.55/2026/14. számú ítélete folytán Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlottak tekintetében 2026. május 22. napján jogerőre emelkedett és a rendelkező részben írt változtatással végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2026. május 22.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke